

Kas čia šiandien vadas

(Excerpt in Lithuanian)

Translated by: Gabija Kiaušaitė

Contact of the translator: gabija.kiausaite@gmail.com

KAIP YRA UŽAUGAMA

Viskas visada prasideda štai taip: iš pradžių esi mažulytis tarsi koks ančiūvis mamytės pilvelyje, iki kol neužaugi duonos kepalo dydžio ir neišlendi lauk. Kol dar nevaikštai, augi į ilgį, o vėliau – į aukštį. Jautiesi nepakartojamai, kai galų gale imi pasiekti durų akutę, dar geriau, kai jau gebi įjungti šviesą. O su mergaičių kategorijomis viskas vyksta taip: Nikė yra mergaitė, kaip ir jos sesuo Lėja. Jūdviejų sesuo Liucė jau yra mergina, o mamytė – moteris. (Tik kaip tai vyksta pas berniukus, patys susigalvokit.) Vieną dieną ir Nikė taps mergina, o tada moterimi. Žinoma, ją baisingai domina, kada gi tai nutiks ir kaip sužinos, kad ji jau štai mergina, o kada vėliau, jog ji jau moteris.

Liucė jai aiškina:

– Apie viską sužinosi pamažu. Bet iš pradžių turi išvis išmokti pasakyti: SUBRRRĖSTI. Tu nė to dar nežinai. Viską visada sakai su L. Tu sakytum SUBLĖSTI. Girdi, kaip tariu? SUBRRRĖSTI. Girdi, kaip sutrata mano liežuvis?

Nikė viską supranta, todėl pradeda treniruotis:

– LLLL. SUBLĖSTI.

– Ne ne, Nike, pas tave niekas netrata. Klausyk: RRRR. Liežuvėlis trata kaip traktorius. SUBRĖSTI.

Nikė vėl bando:

– LLLL. Tlaktolius. Sublėsti.

– Ne ne, – sako jai Liucė. – Šiandien tau nekaip sekasi. Dar esi per maža. Gal rytoj bus geriau.

Nikė susirūpinusi. O kas, jeigu rytoj jau bus per vėlu ir jos liežuvėlis niekada netratės? Ji niekada netaps nei mergina, nei moterimi! Visą dieną praktikuoji Nikė, taip jau stengiasi, taip jai rūpi. Net vakare, kai mama, kuri yra moteris, palinki labos nakties, Nika vis dar kartoja: „LLLL. TLAKTOLIUS. SUBLĖSTI.“

Neišeina. Niekaip jai nepavyksta! Visiškai prarado viltį. Besipraktikuodama užmiega ir sapnuoja L raidę, kuri nenori tratėti, tik keistai lāla. Vos ryte nubudusi, o jos liežuvėliui pailsėjęs, vėl Nikė jį stengiasi krutinti. Ir štai! L ima tratėti – RRRR! Jai pavyko, viskas pavyko: „RRRR!“ – kartoja ir kartoja. „TRAKTORIUS!“ – toliau praktikuoja. „SRUBRĖSTRI!“ Pašėlo iš džiaugsmo ji. Greitai šoka iš lovos ir tekina basa laksto po namą, norėdama surasti Liucę ir papasakoti jai apie savo sėkmę. Randa ją pusryčiaujančią virtuvėje.

– Riuce, Riuce, aš jau srubrendrau! – šaukia ji. – Pakrausyk! Traktorius! Krausaisai, kaip traška? Aš jau diderė! O dabar garėsiu būti mergaite, o vėliau moterimi?

KAI NIKĖ BUS DIDELĖ

Nikė neseniai atšventė savo ketvirtąjį gimtadienį. Dar prieš jį Nikė išmoko pirštais parodyti, kad jai ketveri. O tai iš tiesų nėra taip paprasta – ketvirtasis pirštukas vis lenkiasi žemyn. Todėl su kita ranka privalo prilaikyti mažąjį pirštelį, kad ketvirtasis liktų ištiestas. Mama sako, kad

galima parodyti ir kitaip: tiesiog paslėpti pirmąjį pirštelį, nykštį. Tačiau šis būdas Nikei atrodo visiškai neprotingas. Nykštys juk yra pirmasis pirštas, slėpti reikia paskutinįjį, juk metai taip pat bėga paeiliui: iš pradžių tau sukanka vieneri metai, vėliau – dveji, tada – treji... Negalima pradėti nuo galo! Ak, daug paprasčiau būtų, jei jau būtų penkeri. Ištiesi visus pirštus ir tiek žinių. Tada jau bus tikrai didelė, nes pradės eiti į mokyklą. Vedžios apskritimus ir raides dideliame sąsiuvinyje ir mokės suskaičiuoti, kiek bus septyni plus vienas. Vakare ruoš namų darbus ir mokysis. O kai mama pasakys: „Nike, metas miegot.“ – ji atsakys. – „Neisiu dar, neturiu laiko, daug namų darbų.“

Kai Nikė dar šiek tiek užgelės, galės važinėti dideliu dviračiu, o kišenėje bus dviračio vairuotojo pažymėjimas. Jei ją sustabdytų policija, kaipmat Nika pamojuotų pažymėjimu su savo nuotrauka jiems prieš nosį ir pasakytų: „Pažiūrėkit, policijos pareigūne, turiu šalmą ant galvos.“ Tuomet nusijuoktų, nes policininkas tik išpūstų akis ir į ją pažiūrėtų: „Tokia mažytė mergytė ir jau tokia didelė.“ Cha! Jis sau pavymui spoksos, kol ji toliau tęs kelionę į parduotuvę dviračiu – pati viena.

Greitai jau galės naudotis ir peiliu – turės didelį, aštrų peilį. Pjaustys bulves, duoną, sūrį ir svogūnus. Visą dieną pjaustys, visą maistą išims iš šaldytuvo ir stalčių, pjaustys ir smulkins į smulkius kubelius, o tada visai šeimai išvirs didžiulį puodą daržovių sriubos. Tačiau vieną dalyką Nikė tikrai padarys kitaip nei mama: kai smulkins svogūną, ji jau nė už ką neverks ir nešniurkščios. Išties kvaila, kad mama, kuri jau tokia didelė mergaitė, verkšlena dėl pjaustomo svogūno!

Dar vėliau Nikė tiek užaugs, kad po megztniu nešios liemenėlę, o į mokyklą eis apsiavusi ilgaauliais. Nešios juos su tamprėmis, visai taip kaip Liucė. Ilgaauliai turės šiokius tokius kulnus, o lūpas ji pasidažys lūpų dažais, kad šviestų iš tolo kaip kokie spalvoti stiklo rutuliukai. Keliaus į mokyklą autobusu ir nešios rankinę per petį. O kai grįš namo, pasakos namiškiams, kokie kvaili jos klasės draugai. Mokės angliškai ir kalbės va taip: „Vuon, tiu, fry, for, tenks ir sori!“ O kai jos paklaus, kaip sekėsi mokykloje, dažniausiai Nikė atsakys: „Žiauriai fainai.“ Na, o kartais atsakys: „Žiauriai blogai“. Vien tam, kad galėtų pavartoti visus *kietus* žodžius.

ŠLEPEČIŲ RADĖJA NIKĖ

Kai kuris nors iš vaikų neranda savo šlepečių, mama nesako: „Jums jas musė nunešė.“ Tačiau ji taria: „Tikriausiai jos ten, kur jos jums vakar vakare nuslydo nuo kojų.“

Dar gerai, kad Nikė visas jas nuolatos randa. Vos tik išgirsta kažin kurį sakant: „Kur mano šlepetės?“ ir mamos balsą, visada atsakančią tą patį, greitai Nikė imasi reikalų. Ieško visur. Ant lentynų, už sofų, stalčiuose... Ji tokia mažytė, kad jai nėra jokių bėdų palįsti po lova ar šmurkštelti už spintos. Išieško visus namų kampus ir visas kerteles. O namiškiai basi laukia savo lovose.

Kai Nikė vėl pasirodo, jos glėbys pilnas šlepečių. Raudonas neša Tinai, mėlynas – Liucei, geltonas – Lėjai... O jos pačios pėdutės vis dar basos šlepsi po šaltas grindis! O kurgi jos rožinės šlepetės?

Dabar Tinas, Liucė ir Lėja, apsiavę šlepetėmis, dūksta po namą, o Nikė laukia ant sofos.

Taip pat ir kiti šniukštinėja po visus namų kampus ir visas kerteles. Ieško net viryklės orkaitėje, skalbinių dėžėje ir už šaldytuvo. Tačiau rožinių šlepečių nė kvapo. O tada Liucei šauna mintis – patikrinti žaislų dėžę. Tu tik pažiūrėk, rožinės šlepetės ant didžiojo Nikės meškino pėdų. Naktį jam buvo šalta kojoms, taigi jis jas apsiavė. Liucė atneša šlepetes į svetainę, o Nikė labai laiminga. Jei net gauruotam meškinui buvo šalta, tai jau ką ir kalbėti apie Nikę, kuri ant savo kojelių neturi nė menkiausio gaurelio.

